

GENÇ
KALEMLER

DOSYA:

Yolculuk

GENÇ
KALEMLER

2013

İÇİNDEKİLER

El emeği

2018
Uğur Koleji
Genç
Kalemler
Yaratıcı
Yazarlık
Kulübü

UĞUR KOLEJİ

Anaokulu - İlkokul - Ortaokul - Anadolu Lisesi

Fabrikalar Cad. Akasya Sok. No: 34 Beşyol - Florya

0 212 592 88 44

Yayın Kurulu:

ELİF ÖZAKTAŞ
GÜL KERENCİLER
TUANNA BAYRAKTAR
ESİN YAPAR
ECEM ERHAN
NAZ YETİŞ
ANİTA BAYRAKTAR
ELBİNYA ŞENTÜRK
DİLEM SATICI
ONUR CAN BAKANOĞLU

Yayın sorumlusu:
Gürkan Hurlu
Yayın yönetmeni:
Onur Can Bakanoğlu
Editör:
Ecem Erhan
Dizgi:
Onur Can Bakanoğlu

• Keşkelerim, Keşkelerin, Keşkelerimiz 4

• Sevgili 7

• Aşk 8

• Dört Mevsim Sen 11

• Arka Sıralardan Bir Çılgılık 12

• Parazit 15

• Savaşa ve Barışa 16

• Hayal 20

• Beton ve Bitki 21

• İki Yüz Beş Numaralı Oda 23

• Yollar ve İnsan 26

• Balkanlar 28

• Bosna 30

• Röportaj 34

• Ajanda 38

“Yolcu, kalbe yürü, orada seyret, orada gez dolaş”

- Mevlana

Merhaba Uğurlu Gençler,

“Yolculuk, zaman ve mekân içinde her ne kadar sıradan bir yer değiştirme anlamı taşısa da mistik anlamda, insanın mevcut varlığını bir tarafa bırakıp gerçeküstü bir tecrübe yaşamasıdır.” Bu, yolculuğun bilimsel ve herkes tarafından kabul edilen anlamı. Bence yolculuk bu kadar somut olmamalı ki zaten bu kadar somut ve basit değil.

Yolculuk sekiz harfli koca bir dünya; çevresinde dönen anılarla içine kapanmış bir çekirdek. Yolculuk, özgürlüğün en heyecanlı tınısı. Yolculuk, iki kalp arasındaki en güzel ritim. Yolculuk; beni ben yapan, beni geleceğime hazırlayan tüm yorucu badiyeler ve daha nicesi. Ama her yolculuğa güle oynaya çıkmaz insan. Öyle yolculuklar vardır ki zorakidir, hep güzellikler vaat etmez: Gurbet gibi... Bütün yolculuklar insana bir şeyler katar. Bir de insanın kendi benliğine, ruhunun derinliklerine doğru ‘iç yolculuğu’ vardır. Aynada kendisiyle yüzleşmesi bazen de meydan okuması gerekir kendine. Şöyle der Ataol Behramoğlu:

“Bir yolculuktan bu ve yolun sonunda,

Ulaşmak istediğim kendimdi”

Bu sayımızda ‘yolculuk’ temalı denemeler, şiirler, gezi yazıları, röportajlar, fotoğraf ve karikatürlerle tamamen kendi emeğimizin ürünlerini sizlerle paylaşacağız. Bunun yanı sıra okulumuzdan haberler, başarı hikâyeleri, etkinlikler, kitap yorumları ile severek okuyacağınız yazılarla dolu bir öğrenci dergisi bulacaksınız. Herkesin kendinden bir parça bulabilmesi ümidiyle...

Ecem Erhan

KEŞKELERİM, KEŞKELERİN, KEŞKELERİMİZ

● *deneme*

Aslında bu yazıya başlamamın bir nedeni var. Başlıkta da belirttiğim gibi yazacağım konu “keşkeler” ben de bu yazıyı yazmasam belki “keşke” diyecektim o yüzden bu yazıyı yazmaya karar verdim. Birçok şeyi istesek de istemesek de ya erteliyor ya da vazgeçiyoruz ve öyle yapınca da zaman bize verdiği bu şansı bizden alabiliyor.

Hayat da aslında böyle bir şey... Annem bana hiç keşke seni doğurmasaydım demedi ben de hiç keşke doğmasaydım demedim.

Keşke, yazıma böyle bir giriş yapmasaydım. Keşke, yazımı daha önce yazıp şu an kuzenimle buluşabilseydim. Keşke, bu işe hiç bulaşmasaydım. Neden öğretmenime ben yazarım dedim ki keşke demeseydim.

Hayat aslında öyle bir şey... Bazı şeyleri yapmaya cesaret bulamadığımız için yapmadık. Keşkelerimi gözden geçirdiğimde cesur muyum, korkak mıyım anlayabiliyim. Aslında hepimiz keşkelerimizi tartmayı akıl edebilirsek anlarız.

Keşkeler, keşkeler kovalasın beni keşkeler. O da iyiymiş. Ben keşkeleri kovalayacağıma, keşkeler beni kovalasın ama yakalayamasın. Ben fırsatları yakalayıp iyi ki yapmışıma dönüştüreyim. Bence iyi gidiyor denemem. En azından iyi ki denedim ama olmadı diyebilirim.

Keşkeleri söylememek için bence o an içimizden ne geliyorsa bunu yapacak cesaretimiz olduğuna inanıp yapmalıyız. Keşkeleri çıkarıp heybemizden birer birer eksiltmeliyiz bence doğan günün hatırına. Ben öyle yaptım mı bilmiyorum ama bunları yazarken yapmaya karar verdim. İşte şimdi bir iyi ki geldi benden. İyi ki yazmışım bu yazıyı. Yazmayanlar düşünsün dursun artık keşke yazsaydım diye. Benim gibi Mahmut Nazik de yazmış ama o şiir yazmış ne de güzel yazmış. Eee aklın yolu bir tabii ki...

KEŞKELERİM, KEŞKELERİN, KEŞKELERİMİZ

Nasıl da şu üç günlük hayata bir sürü keşke sığdırmayı beceriyoruz. Yaşını başını almış bir insanla konuşurken o kadar çok “keşke” lafını kullandığını duyuyorum ki. Şimdi o yaşını başını almış insan vücudunun yetersizliği yüzünden keşkelerini belki de hiçbir zaman gerçekleştiremeyecek. Yani demek istediğim şey ne kadar geç olsa da hatta vücudumuz bunu yapamayacak duruma gelse de bazı keşkelerimizin yerine iyi ki yaptım ‘oh be’ diyip onlardan kurtulmalıyız. Çünkü bu dünyada bilgisayar oyunlarındaki gibi çok canımız yok ve kimse bize can yollamıyor. Yaşamak için sadece bir tek hayatımız ve bir tek canımız var. Hadi o zaman ne duruyoruz. Seviyor musunuz? Gidin ve haykırın ona onu sevdiğinizi. Özlüyor musunuz? Bırakın gurur yapmayı ve sarılın ona hiç sarılmadığınızı kadar sarılın kemiklerini kırarcasına.

İnsanlar diyor ya hani “kısmet değilmiş” diye, işte bana göre o yanlış. İnsan keşkelerle baş başa kalıp pişman olunca anlar değerini yitirdiklerinin, elinden kaçıp giden fırsatların kendi elinde olduğunu kadere, kismete değil kendine kızınca anlar. Oysa “Hayat kısa, kuşlar uçuyor. Dilimde “Krem” dizisinde söylenen “Keşke” şarkısının sözleri İngilizceden çevrilmiş . Demek ki keşkelerin vatani yok, dili yok, dini yok, ırkı yok. Benim sesimin de şarkıyı söyleyen Hülya Şen’den farkı yok; iyi ki mırıldanmışım kimse duymasa bile...

Keşke deme! Size demedim. “Keşke deme” diye bir kitap yazmış Tülay Demir Oktay. Kendime dedim ki “Al o kitabı ve oku!” Elbette senin keşkelerin olduğu gibi başkalarının da var. Sen akıllı ol ve başkalarının tecrübelerinden de yararlan senin daha yaşın kaç; abartma, böbürlenme, oku, anla, öğren...

Öğrendim ki bir İran atasözü varmış: Eğerle meğer evlenmişler, Keşke isimli bir çocukları olmuş. Keşke, uyutmaz olmuş onları. Sabaha kadar dönüp dururlarmış Keşke’nin etrafında.

KEŞKELERİM, KEŞKELERİN, KEŞKELERİMİZ

Keşke'yi hiç tanımadım ben ama benim keşkelerim de beni hiç uyutmadı girdiğim sınavlardan önce, çıktığım sınavlardan sonra. Biliyorum sonu yok bu sınavların yani ben ne kadar azaltırsam keşkelerimi o kadar mutlu olurum, ben ve çevremdekiler.

Keşkeler olmadı diye çok mu güzel olacak her şey hayır tabii ki. Pişmanlıklarım olacak, yanlışlarım olacak ama olsun onlarla büyüyeceğim onlarla ben, ben olacağım. Benler ülkesinde volta atıp duracağım ve kendimle baş başa kaldığım bu ülkede küllerimden yeniden doğacağım. Bunun için de :

*“Yardım edeceğim yoksula ve cahile,
Çirkini, düşmüşü hor görmeyeceğim,
İnandıklarımın asla vazgeçmeyeceğim,
Bana öğretilen değerlere sahip çıkacağım,
Keşke, asla dememek için gerekirse kendimle bile savaşacağım.
Keşkelerimi en aza indirgeyip ‘iyi ki’lerin altını çizeceğim.”*

Yukarıda yazdıklarımı bir kez daha okuyup inanmadıklarımı çıkaracağım. “Keşke demeyeceğim artık.” diye de büyük konuşmayacağım. Yazımı bilgisayarda 12 punto olarak yarın öğretmene teslim edip büyük puntolarla hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim ama kendime verdiğim sözü tutup “az keşke, çok iyi ki” diyerek tüm güzelliklere selam vereceğim ve hayatın bana sunduklarına hep teşekkür edeceğim.

Ebru Sezer

Sevgili

şür

Daha gökkuşağını seyredecektik Sevgili

Bir yağmur sonrası

Meltemler, açık tenimize değip geçecekti

Kırık şarap şişelerine bakıp

Sen yine rimel sürecektin

Gözlerin derin kuyulara açılacaktı

Ellerin Asos kokacaktı

Kirpiklerin Tenedos

Düşsel bir yolculuğa çıkacaktık

Dönüşlerimiz hep kendimize olacaktı

İzbe köşelerinde benliğimizin

Aynalarda kaybettiklerimizi bulacaktık

Böyle hayal etmemiştik Sevgili

En başa dönmeli serüvenimiz

Rüzgârlara söz geçmiyor amenna

Kalbimize söz geçirebilir miyiz

Uçurum kenarlarında buluşacaktık örneğin

Bu kez vuslatı vuracaktı

Hüzne ayarlı saatlerimiz

Daha gökkuşağını seyredecektik Sevgili

Gürkan Hurlu
TDE Öğretmeni

AŞK

EC EM ER HAN

●deneme

Aşk üç harf, tek hece. Herkes aşkı anlatmak için bu basit cümleye kaçıyor bunun farkındayım. Aşk benim için bu kadar basit değil. Bu üç harflik kelimeye bir okyanus dolusu duyguları saklamam ne kadar doğru olur inanın ki bilmiyorum. Aynı zamanda aşkın benim için ne ifade ettiğini bilmediğim gibi. Aşk onun bana yaşattığı duygular mı? Yoksa onun ta kendisi mi? Tüm bu sorular ilk önce kalbimde sonra da beynimde bir fırtına yaratmakta. Ben bu soruların cevabını hiçbir zaman bulamadım. Tek bir gülüşü, bakışı aşk mı? Ya da onların verdiği huzur hissi mi aşk?

Biliyorum... Sevdığın tarafından umursanmamanın ne demek olduğunu. Biliyorum... Kalbimin hep sende atacağını. Sen benim şarkımsın çünkü öyle herkesin dili dönmez. Her nota senin için akıttığım gözyaşlarıyla ıslanırken, kalbim içinde barındırdığı duygu dolu kilitli kutuyu, anahtarı olan gözlerinle açılmamak için savaş vermekte.

Ağlasam sesimi duyar mısınız?

Mısralarımda;

Dokunabilir misiniz?

Gözyaşlarıma, ellerinizle?

AŞK

EC EM ERHAN

Ağlasam sesimi duymazsın biliyorum. Benim içimde bir dünya var, sen ve ben o dünyanın içinde hiç kavuşamayan Galata ve Kız Kulesi gibiyiz. Bizim aramızda da amansız bir boğaz var. Gün geçtikçe tek taraflı yaşadığım aşk bu amansız boğazı derinleştirmekte. Sen beni ne zaman fark edersin bilmiyorum, ne zaman benimle ayn duyguları paylaşırsın? Bizim de Hezarfen Ahmet Çelebi gibi yardımseverimiz yok ki. Her şeyi kendim yapmak zorundayım çünkü beni bilmiyorsun. Seni bu yaşadığım duygulardan mahrum bırakıyorum çünkü en doğrusu bu. Bizim hikâyemiz ben senin içindeki çocuk yanı gördüğüm andan itibaren yazılmaya başladı. Bunu sana bakan gözlerimden anladım.

Ben seni seviyorum azizim. Sen belki birçoğundan bu cümleyi duydun fakat ben bunu dilimle değil kalbimle söylüyorum. Korkağım ben, karşına geçip hiçbir şey anlatamıyorum. Cesur da değilim, cesur olsam sana sahip çıkabilirdim. İçimde büyük bir his var sadece, kilim gibi nakış nakış dokunacak bir his...

Her şeyi, senin için yazdığım her şeyi bir kenara bırakıp "Bir dilek hakkım olsaydı ben seni dilerdim." diye düşündüm hep ama ben bilinçli bir bireyim, çevremde neler olup bittiğini görebilecek kadar bilinçliyim. Benim tek derdim senken dünyanın birçok derdi var, kadın erkek eşitliği, topraklarına sahip çıkma, yuvalarına bir kap sıcak yemek götürebilme telaşı ve daha sayabileceğim düzinelerce şey. Kendi halkıma yetememe duygusunun verdiği his kendimi suçlu hissettiriyor. Ne demiş Işıl Özşüt "En büyük suçum sensin, sana olan zaafım. Uzaklaşmak mı çözüm, benim çözümüm yok. Seni sevmemek mi çözüm, benim çözümüm yok." Eğer dalından koparırsam seni öleceğini biliyorum, yaşa diye uzak duruyorum senden.

Biliyorum dünyada sustuğum gibi senin yanında da susarsam hiç yol alamayacağımı. Yol almak istemiyorum ki ben, ben hep seni sevmek istiyorum. Çünkü hayat seni severken güzel, çünkü güneş en çok seni severken bu kadar çok parıldıyor. Merak etme ama bu aşkım beni yıpratmıyor, ben gökkuşağında hiç bulunmayan siyah renk gibiyim çünkü. Siyah güçlü bir renk, kırılmaz. "Gün gelecek sen de beni seveceksin." bu kendime söylediğim en büyük yalanlardan biri ama kırılmamı sağlayan da en büyük yalanlardan biri. Hiç yılmadan düşe kalka seninle büyüdüm ben ve bununla gurur duyuyorum.

AŞK

ECER ERHAN

Hani derlerdi ya kelebek gibiydi seni sevmek kısıacık ömrüm boyunca seni sevmek. Ben bu durumdan çok kaçmaya çalıştım en başta her şeyin başında sürekli kaçtım çıkamaz sokağımın sen olduğunu bilmeden sürekli kaçtım. Sonra zamanla artık kaçmaktan yorulduğum ve sana sığınmayı kabul ettim. Adın üstünde çıkamaz sokağımsın sen benim giriş var ama çıkış yok.

Ben sizi güzel sevdim bayım, fakat siz benim dışımdaki herkesi görüp sevdiniz. Sanırım en çok bu cümleyi kurarken zorlandım. Sen bana 'Ben hep buradayım.' der misin? Sen burada mısın ki?

Bakıyorum... Yoksun, sağıma bakıyorum yoksun, soluma bakıyorum yoksun. Sen hiç yoksun, birazcık bile... Neredeyse sana olan hislerimi ayna gibi yansıtmış bir kitap okumuştum geçenlerde; şey diyordu 'Gelirsen bekliyorum ama gelmezsen çağırmiyorum. Üşüdüğünde battaniyelere değil de seni seven birine sarılmak istersen ben buradayım. Seni seninle bırakıyorum.' Ben seni hiçbir zaman seninle bırakacak kadar cesur olamadım. Çünkü seni seninle bırakmak demek artık seni sevmek demek bence ben daha buna hazır değilim. Zaten sevmek, sevdiğin kişiyle birlikte olmak değildir çünkü aşk; onunla yaşamak değil onu yaşatmaktır. Belki zaman geçtikçe bunun ortasını bulur ve sana kavuşmanın verdiği mutluluğu tadabilirim.

Beni çok üzüyorsun azizim, beni farkında olmadan çok kırıyor ve kıskançlığa sürüklüyorsun. Kaç defa yanındaki kız olmak istedim tahmin bile edemezsin. Ben kendimin farkındayım bayım, çirkinim lakin sevmelerim çirkin olmaz. Genel olarak baktığımda aslında birçok şeyi de bilmiyorum. Seni de bilmiyorum duygularını da. Seni en derinine kadar bilmek, tek bir gülüşünün bana nasıl bu denli huzur verdiğini bilmek isterdim. Belki bir gün tüm cesaretimi toplayıp yüzüne karşı her şeyi söylerim, aşkı anlatmaya çalıştığım kırık dökük kelimelerimle çıkabilirim karşına belki, fakat şimdi sadece yüreğimdaki en güzel yerde saklayabiliyorum hislerimi. Seninle bir gün karşılaşacağım ey aşk! Bunu biliyorum ama şimdi aşkın gözyaşlarıyla birlikte seni tüm kalbimle bu satırlardan uğurluyorum.

şir

Dört Mevsim Sen

DÖRT MEVSİM GEZDİM SENİ
GÖZLERİNİ ARARKEN KAPILDIM BİR RÜZGÂRA
SAVRULDUM, SONBAHAR YAPRAKLARIYLA
HAYALİN GÖTÜRDÜ BENİ, SENLİ HATIRALARA
EZBERİMDE HER BİR KÖŞEN
TUTUNDUM ÇARESİZ ONLARA

YOLLAR SOĞUK, İÇİM BUZ KESMİŞ
DÜŞEN BİR ÇİĞSİN YOLLARIMA
ÜMİTLERİM KAR ALTINDA
AYAZI TENİMİ YAKSA DA
DİRENDİM ÜMİTSİZ YILLARA

KALBİMDE ÜMİT TOMURCUKLARI
KENDİMİ VURDUM YOLLARA
FİLİZ FİLİZ ÇİÇEKLENDİM
KAVUŞMA ARZUSUYLA
BAHARIM, YAZGIM, UMUDUM
İZİNDEYİM HÂLÂ

SEN YOL OL
BEN KADER
KADER DEDİĞİM ŞEY
SENİ MEVSİM MEVSİM GEZMEK
SEN MEVSİMLERDEN EN ÇOK YAZSIN
İÇİMİ ISITAN, CANA CAN KATAN
ÖYLE KAL İÇİMDE

TUTUNDUM ÇARESİZ ONLARA
DİRENDİM ÜMİTSİZ YILLARA
İZİNDEYİM HÂLÂ

Anita Bayraktar

ARKA
SİRALARDAN
BİR ÇİĞLİK

*Dikkat ediniz bağcığınıza
basıyorsunuz!*

● *deneme*

Dikkat ediniz bağcığınıza basıyorsunuz. Her gün yeni bir potansiyel dehayı baltalıyor, kısırlaştırıyorsunuz. Ona her bilgiyi tarafsız ve bütün çıplaklığıyla anlatmıyorsunuz. Ona dogmatik düşünceler veriyor ve onu sıradanlaştırıyorsunuz. Hâlbuki onun o masum ve doldurulmaya istekli hurçın zihni birbirinden bağımsız doludizgin gezen o küçücük noktaları birleştirmeye o kadar açık ki. Bir sınıfa girip anlatın onlara bilmedikleri bir şeyi tarafsız bir şekilde olmak kaidesiyle. Sizi dinleyen küçük çocuklar bir sürü gereksiz soru sorar değil mi? Aslında bu çocukların sordukları sorular bindiğiniz arabanın, geçtiğiniz köprünün, evinizin 10. katta olmasının arkasındaki nedenselliğin temelleridir. Onlar yıllar önce içindeki merakın ölümüne izin vermeyen matematikçilerin, mühendislerin, kimyagerlerin eserleridir. Onlar verileni zorunda olduğu için yapmayı kabullendiğinden değil; merakının, sorgusunun, davasının peşinden gittiği için kafamızda bu kadar yücelmiş ve saygıdeğer olmuşlardır. Bu yüzdendir çocukların geleceğimiz olması. Evet, onlar geleceğimiz onlara iyi bakmalı önlerine bol bol test kitabı yağmalı ve onlara ‘Çalış yoksa hiçbir yere gelemezsin!’ gibi dogmatik ve arkasında birçok işsiz komşu çocuğu bulunduran hikâyeler içeren nutuklar atmamız değil mi?

Çocuğun üstünde bir üstünlük mü kurulduğunu zannediyor acaba bazıları ya da bir ebeveynin görevinin bu olduğunu mu? Hayır, efendim! Böyle bir düşünce kabul edilemez derecede dayanaksız ve cahilcedir. Daha çocuğun yeteneklerini, meraklarını bilmeden veya araştırmadan bu çocuğa neden sürekli bir şeyler dayatılır ve bu çocuğun gelecekte bir yere gelmesi beklenir? Bilgelikten mi yoksa cahillikten mi kaynaklanıyor bu geleneksel söylemler, bu geleneksel cahillik? ‘Bırakın istediklerini yapsınlar’ değildir bu isyanın işaret etmeye çalıştığı. Bu isyan akıllı, planlı ve doğru yönlendirmeyi savunur.

ARKA SIRALARDAN BİR ÇIĞLIK

Yanlış anlamayın beni. Çocukları kendi haline bırakın demiyorum. Size onlara seçenekler sunulması gerektiğini anlatıyorum. Zira savaşta bile çembere alınan düşmana umut olması açısından bir boşluk bırakılmış. Tabii bu bir savaş taktiği olduğu içindir boşluktan çıkmaya çalışan düşman sürüsü çıkışa geldiklerinde telef olurlarmış. Sanırım gelişmemiş eğitim sistemimiz de bize böyle bir seçenek sunuluyor. Ya içerde kal ve yok ol ya da dışarı çıkmaya çalışırken yok ol. Kusura bakmayın ama onlara öğrenmeyi öğretmiyor tam aksine zaten onlarda bulunan ve öğrenmenin anahtarı niteliğindeki merak duygusunu da yok ediyoruz. Onlara Emevi Devleti'nin yaptığı gibi baskıyla bir şeyler yaptırmaya çalışıyoruz. Belki iyi bir maaş belki de iş olanaklarını beğendiğimiz bir mesleği onlara yanlı olarak anlatıp onlara da sevdirmeye çalışıyoruz. Onlara sürekli ilerde bir şeyler olabilmesi için şimdiden bir şeyler yapmaları gerektiği kuru sözlerle hatırlatıp duruyoruz.

Kimse de çıkıp 'Şimdi bir şeyler yapsak!' demiyor. Haliyle de sistemin altında ezilip deforme olmayan kimse hayata dair farklı bir bakış açısı kazanamıyor. İyi bir yere gelmek için fedakârlık gerektirdiğini savunan bu zihniyetin zamanında kendisinin de sistemin altında ezilmesi ve bunu çocuklara da aktarma düşüncesi kanser gibidir. Sürekli değişen eğitim sistemi, detaylı müfredat programları, ezber bilgiler, çağa ayak uyduramayan bilgiler... Ve görülen odur ki sistem hep değişir ama özgürleşmez.

Bize düşen görev zaman kaybetmeden çalışmak, rakipleri geçmektir. Tamam komutanım görev anlaşılmıştır. Çalışmak, çalışmak; durmadan durmadan... Yaşam boyunca refah ve mutluluk için hedefe ulaşılması için yapılması gerektiği söylenendir hep çalışmak ve yorulmamak.

Hayatı yuvarlak ve dikdörtgenler tarafından ele geçirilmiş, elinde kalan tek tutkusu test çözmek olan arkadaşlarımızı gördüğünüzde eminim ki içinizi büyük bir hüznün kaplayacaktır. Hele çoğu zaman iyi bir üniversite isteyen çocuk neden o üniversiteyi istediğini bile bilmiyorken gör-dükleriniz anlamsızlaşacak ve silikleşecektir. Neyi ne için istediğini bilmeyen bu gençlerin gelecekte de mutlu olabileceğini düşünmüyorum. Meslekleri ne olursa olsun ilerde ah çekeceklerini adım gibi biliyorum diyebilirim. Çünkü kişinin tutkusu onu yaşama bağlar heyecan verir ve kişiyi motive eder. Ve sizin gibi düşünen insanları bulma görevi de size kalır. Bu zor ve dikkat isteyen bir görevden çok bir süre sonra kendi adınıza yaptığınız bir yolculuğa dönüşür. Bu yolculukta sizi destekleyenler yoksa çevrenizde işte o zaman vay halinize, halimize!

*“Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla yanmalısın”*

(Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var-Ataol Behramoğlu)

**ARKA
SIRALARDAN
BİR ÇIĞLIK**

Yakın zamanda bir yakınım ile yaptığım konuşmada bana hayatın hep böyle rutin, renksiz olacağını ve devam etmem gerektiğini söyledi. İnsanın bu tarz bir düşünceyi yakınında görmesi bile baskı uyandırıyor diyebilirim. Bir süre sonra da yalnızlaşıyorsunuz Oysa ben bazı aydınlar gibi gerçekleri görmezden gelip itilip kakılarak zorla sizin gözünüzden ‘iyi bir şey’ yapmayı ve kendi tutkumdan vazgeçmeyi reddediyorum. En azından şansımı denemek istiyorum.

*“Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırçasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana”*

(Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var-Ataol Behramoğlu)

Sıcak bir yaz akşamı, sahil kenarındaki ufak iskemlelerde karşılıklı oturan iki sevgili anlamsız bir şekilde bakışıyordu. Belki de bu kadar fütursuzca uzun süren bakışmanın sebebi ikisinin de konuşmayı başlatmaya cesareti olmamasıydı. Bunun yerine karşısındakini süzüyor, hal ve hareketlerinden bir sonraki adım olarak ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışıyorlardı. Aralarındaki bu ağır ve gergin atmosfere karşın hava oldukça güzel, etraftaki kalabalık daha hararetili, daha gürültülü ve canlıydı. Çevrelerinde olup bitenlere kulak kabartmış sevgililer bakışıyordu, arada esen ılık rüzgâr kızın saçlarını değişik şekillere sokup genç kadını hissettiği ciddiyetten oldukça uzak hatta gülünç gösteriyordu. Adam, sevgilisini bu halde görünce içinden hafif bir gülümseme geldi, ama bunu dışarıya yansıtamadı. Çaktırmadan onu izlemeye devam etti. Kızın yüzü oldukça güzelleşmiş, olgunlaşmıştı. Lise yıllarında tanıştığı sevgilisi o zamanlar insanda o kadar hayret uyandıracak bir güzelliğe sahip değildi. Oldukça sıradan yüz hatları ve görüntüsü olan bu kadının aslında en çok bakışlarını sevmişti. Şimdi düşündüğünde, belki bakışlarından çok gözlerine baktığında gördüğü kendi yansımasıydı sevdiği. Yıllar boyunca kadının üzerinde belirgin bir hakimiyet kurmuştu.

● öykü

Adam ondan gerek dış görünüş, gerek zeka bakımından üstün olduğunu göstermeye çabalamıştı hep. Egosunu , başka insanları ezerek tatmin etme huyu vardı adamın. Buna karşın genç kadının gelişmesini de istemiyordu. Hep aynı kalmalıydı kadın. Daha fazla güzelleşmemeli veya ondan fazla şey bilmemeli, öğrenmemeliydi. Böyle olursa, adamın korkunç derecede düşük olan özgüveni büyük bir hasar yerd. İnsanlar, ilişki kurarken kendileriyle aynı seviyede veya daha aşağı olan kişileri tercih ederler. Böylece aşağılık kompleksine veya yetersizlik hissine gerek kalmaz. Bazen de özellikle kendilerinden daha çirkin veya düşük zekalı insanlarla birliktelik sürdürürler. “Benden iyisini bulamaz”, ”Bensiz bir şey yapamaz” gibi tehlikeli düşünceler kişinin zihninde yer alır. Ve bundan zevk almaya başlarlar.

Adam sırf bu yüzden kızıdan ayrılmak istiyordu. Onu tabii ki de sevmişti. Üç yıldır birliktelerdi ama kendisini daha çok seviyordu. Bu yüzden en ufak bir dokunuşta kırılacak olan egosunu kurtarmak amacıyla tam ağzını açacaktı ki genç kız söze girdi: “Ayrılalım.” Kadın, bir cevap, onay beklemeden usulca iskemleden kalktı ve hızlıca kalabalığın arasında kayboldu. Adam egosuna aldığı büyük darbeyle beyninden vurulmuşa döndü: “Nasıl benden ayrılabilir? Ne zannediyor kendini? Benim ondan ayrılmam gerekiyordu.”

SAVAŞ VE BARİŞA

Savaş, patlama, terör, ölü, yaralı, kaos... Bu kelimelerin anlamlarını hepimiz biliriz. İlk olarak ben nerde duydum bu sözcükleri bilmiyorum. Ben sadece duydum, filmlerde haberlerde gördüm yani biraz şanslıyım bunları yaşayanlara göre. Biraz şanslıyım çünkü korkunçluğunun farkındayım, acıttığının, yok ettiğinin, darmadağın ettiğinin farkındayım. Peki, tam ortasında kalıp yaşayanlar?

Gece yarısı komşu apartmanınızın yerle bir olmasıyla, belki de atılan bir bomba sonucu vücudunuzun paramparça olmasıyla anlarsınız bunların ne olduğunu. Bazen ise sevdiğiniz ya da tanıdığınız birilerinin teröristler tarafından öldürüldüğünü öğrendiğinizde anlarsınız. Sonuç olarak herkes bunları bir şekilde bilir fakat burada önemli olan hayatınızın nasıl öğrendiğinizle şekillenmesidir.

●deneme

Bir ülke düşünün, terörist gruplarının sayısı yazarlarından daha çok olan. Kim böyle bir ülkede Ortadoğu'da doğmak ister, kendini terör örgütlerinin içinde bulmak, orda doğduğu için terörist damgası yemek ister. İsviçre'de, Kanada'da, Avusturalya'da doğmak varken Suriye'de doğmayı kim seçer ki? Kendi vatanını siyasi çıkarlar için savaşan kapitalist ülkelerin çıkardığı savaş yüzünden terk etmeyi kim ister? Bir video oyununu oynamak ya da oyuncak bebekleriyle oynamak varken kim ister metrobüs duraklarında, sokaklarda, karda kışta dilenmeyi? El, avuç açmayı hiç tanımadığı insanlara...

Ben ne yapabilirim diye sorup duruyorum kendime. Savaş benim için çekimlenebilen bir sözcük olmasın istiyorum. Yeni anlamlar yüklemek istiyorum içinde kan, korku, acı barındırmayan. Savmak fiilinden; başından sav, ülkenden sav, dünyadan sav kötülükleri aş yaşanacak bencillikleri aş diye tahlil etmek istiyorum bu illet sözcüğü.

Savaş benim için komşu cenazesine götürülen tenceredeki yemek olsun istemiyorum. Savaş benim için Er Ryan'ı Kurtarmak , Uzun Beyaz Bulut Gelibolu romanında ta Yeni Zelanda'dan Çanakkale'ye dedesini aramaya gelen Viki, 1963'te Kıbrıs'ta katledilen Dr. Nihat İlhan ve ailesinin şimdilerde Barbarlık Müzesi diye adlandırılan evi olmamalı, ölüme sebep olan havan toplarının patladıkları yerlerde yarattığı oyukları kırmızı reçine ile doldurarak o noktada akan kanı temsil eden Saraybosna Gülleri diye adlandırılan sokaklar, Sevdalinka romanı, Hiroşima şiiri olmamalı.

Savaş benim için bomba parçaları isabet ettiği için değil erken doğduğu için bir hastane kuvözünde yaşama tutunmaya çalışan bebek, babası öldüğü için değil balonunu gökyüzüne kaçırdığı için ağlayan çocuk, okulu bombalandığı için yıkılan çocuklar değil, okula gitmek için kilometlerce karda çamurda yürüyen çocuklar ve çocukların eline bulaşan kan değil ellerine bulaşan nar lekeleri olsun istiyorum. Kısaca savaş değil dünyamızda artık barış olsun istiyorum. Barışı da ben başlatmak istiyorum. Nasıl mı?

Çünkü;

Kırmızı ıfıkta durmak yan yana tebessümle araçların birbirine yol vermesidir barış, kendini vatani için siper eden askerin, polisin cebindeki goflettir barış, annemin hiç doğurmadığı ve tanımadığı çocuklara yardım parası toplamak için açtığı resim sergisidir barış, babamın okuduğı Bülbülü Öldürmek'teki ırkçılıkla savaşan Atticus'tur barış, kardeşimin bebeğinin adı, hiç tanımadığımız insanlar için yaptığımız organ bağışısıdır, kan bağışısıdır barış, benim adını bile bilmediğim insanlara fırınlardan Askıda Ekmek Var için aldığım ekmeklerdir barış, Kardelenlere verilen burstur barış, Hidrellez'de üstünden atladığım ateştir barış, yere çöp atmamaktır barış, liseyi disiplin kurulunda görüşülen dosyan olmadan bitirmektir barış, doğayı korumaktır barış, çocuğuna oyuncak silah yerine kitap almaktır barış, itfaiyecinin hortumundaki sudur barış, benim yaşça büyüklerime otobüste yer vermemdir barış, birbirimize barış barış bakmaktır barış. Bir barışın bir barışa gel beraber barış barış yaşayalım demesidir barış.

"Güzel şeyler düşünelim diye yemyeşil olmuş ağaçlar" sadece edebiyatta bir sanat değil bir yaşam felsefesi olmalı benim için diye düşündüm. Sonra barış adına benim ve sevdiklerimin yaptıklarını düşündüm ve yapacaklarımızı...

SAVAŞA VE BARİŞA

Ben kendimle barışıırken dünyada savaşanlar barışır, barışanlar savaşır mı? Bu kısır döngü hep böyle sürüp gider mi? Eğer böyleyse hayatın diyalektiği, formülü; bu işlemlerde elimizde hep 0 kalır. O zaman Yunus Emre'nin de dediği gibi ;

*“İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendin bilmezsin
Ya nice okumaktır”*

Beni savaşlarla yıpratmayın, üzmayın, ağlatmayın. Bırakın beni kendimle baş başa daha yaşanacak hayallerim, görülecek düşlerim, yapılacak işlerim var benim. Ben kendimle savaşmalı, test kitaplarımla barışmalıyım. Bilgisayarıma hiç yüklediğim savaş oyunlarını, arkadaşlarımla bilgisayarlarından da silmeliyim, yaraladığım kalpleri iyileştirmeliyim, kâğıt kalemle barışmalıyım. Savaşa barışa kendimle yaşamalıyım.

“Uzun ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece” bu yolculukta daha çok okunacak kitaplarım, yazılacak şiirlerim, söylenecek türkülerim, aranacak dostlarım; kendim için, ülkem için, dünya için başarmam gereken sınavlarım var. Siz savaşarak gölge etmeyin, yolumu dikenli tellerle çevirmeyin, güllerimi dermeyin; başka ihsan istemem.

Hayal şiiir

*Seni sevmek...
Gözlerine baktıkça,
Tekrar, tekrar ve tekrar...
Yanına gelip başımı omzuna yaslasam,
Gözlerinin esiri olsam diyorum
Yine de seni görsem
Çok şey istemiyorum ki
Sadece sesini duymak
Kokunu hissetmek, sevmek...
Bir yandan da kalbim diyor ki
Üzerim, kırarım, parçalarım
Farkında olmadan
Sevme diyorum kalbime
Söz geçiremiyorum
Söyleyemiyorum, yediremiyorum
Sesim çıksa bile, duymuyorlar beni
Sanma ki sesimin çıktığı
Kalbimin gittiği aklımın hayale kapıldığı yerlere
Elbet bir gün ulaşacaksın diyorum içimden
Sonra birdenbire uyanıveriyorum derin uykudan
Gözümü açtığımda gördüğüm tek güzellik
Yarıya kadar açılmış pencerenin önünde
Rüzgarla hareket eden tül perde
Ve kuş sesleri geliyor kulağıma
Bir sabah daha sensizliğe uyanıyorum*

Nail Kılıçoğlu

Beton

.....❖.....

ve

Bitki

.....❖.....

●deneme

Yolculuk...

Hayatın hangi döneminde olursa olsun insanın bir yolu olmalı diyor iç ses. İstiyor adam da bunu. Vahşi bir yaratık insan. Ama bir iple bağlı kulübesine. Sahibi tembihlemiş ona ayrılmamasını. Dışarıda öcüler var demiş sürü. Ayrılanı kapar demiş derviş. Yırtıcı aslanları

kedilere dönüştürdük. Yolculuklarını yarıda kestik aslanların. Ve hiçbir zincirini zorlamaya cüret etme gayretinde bile bulunmadı. Halbuki o kadar güzel ki yol. Hava akışının saçları dalgalandırması gibidir yol. Aydınları fildişi kulelerinde kapana kısırdık. Ve onlar delirdiler. Saçları rüzgarın şiddetiyle dağılmayan, tenini meltemin koklamadığı aydın delirdi. Ve onları ötekileştirdik. Haksız olur muyuz hiç. Cesur savaşçılara tasma takmayı her daim meziyet bilmiş bir kabile değil mi insan topluluğu? Zihinlerinden güzel idealler geçen açık zihin değil mi aydınlar. Kıvraktır dediler aydına. Ayak uydurmasını bekleyip 'Yol bu!' dediler. Yanlarında sıradanlığın zebanileri gözlerini kapattılar. Cemil hiç kör olmuş mudur? Yoksa biz mi görmeyi başaramadık? Kim gören, kim kör? Yoksa hissiyat ve aklın birleşmesiyle oluşan dinginlik ve süzülmenin verdiği keyifle kırbaçlarını zihne şaklatan, durmak bilmeyen o zıırlar mı kördüler hep? İnsan bazen ısrar etmemeli. Kıvrak olmalı insan. Savaşın ortasında yağan mermileri sevgilisi bilmeli ve dansını gerçekleştirmeli. Sanatını ve aşkını parlatmalı. Kendini geliştirmeli adam. Gittiği yolda bir olmayı ve görmeyi bilmeli. Saklıyoruz bazılarımız... Bazılarımız ise görmüyor bile. Acı çeken bir zümre insanlık. Ve insan olmayı deneyen de postallar altında ezilen deha çoğu zaman. Postallar kimin? Görgüsüz ve düşüncesiz insan topluluğu onlar. Yaptıkları işleri gizlemeyi bile beceremeyen bir yığın. Toparlanmaktadır aslında yol. Kalkıp gitmenin verdiği, kıvrak olmaktan alınan zevktir. Bazense insanın kalbine oturan bir ağırlıkla çeker zincirlerini ve prangaya vurur kalbi. Hangi kalp kurtulabilmiştir zekanın çektiği o inanılmaz kuvvetten? İnsan kendinin şeytanı ve meleği olabilir.

Beton

ve

Bitki

Yol yavaş akmaya başlayıp da dinginleşmeden gaza basması lazım şoförün. Hayatın inanılmaz hızlı geçmesi, yolun harikalıklarla dolu, farklı ve sonsuz olması gerek. Kalbi, prangayı vuran kaldırabilir ancak. Işıyan bir zihin mutlu değildir her zaman. Her yol da düz değildir aslında. Bunlar sır değildi ve hiçbir zaman da olmadı.

Sadece insanın bireyselleşmesi gerek. Hayatta kalırken, hazzından müsamaha göstermezken aynı zamanda zarif olmalı. Bir gösteri uçağı gibi insan... Binlerce kilometrelik hız ve itki kanatlarını sıkıştırırken, süzülürken inanılmazı yapmak insan olabilmek. Yakınken uzak kalmamak ve de tam tersi. Işıklar saçan bir zihnin aydınlatmak istediğine yönelmesi denge... Denge iyi olan değil, bir tercih. Ve insan sonsuz tercih seçeneği bulunan bir dünyada sıkışmış hissediyor bazen. Gerekmiyor dostum. Prangayı çıkarmak ve dansa başlamak gerekiyor. Fakat yakıp yıkmak değil bahsettiğim. Yok ederek hayatta kalmak basit olan, buruşmuş ve eski... Yeni bir yol bulmak değil açıkladığım. İçinde bulunan haz yolculuğunda zihnin çarpışmasından doğan ışığın yolda boyut değiştirme evrelerindeki geçişlerin verdiği inanılmaz haz insan hayatındaki akıl ve ruh sağlığı hatta gücü için olan önemi bir şah damar önemindedir ki insan öykünür, öykünür ve düşünür. Kendine ideal oluşturan zeka ne güzel bir deha ki yerleri oynatmak için düşünür. Ve yolda hızlı gittiğini düşünmek insanı yavaşlatır. Zihninden mühürlenene insanın kafasındaki ağlar çözülür ve birey basitleşir. Koca bir evrende amaçsız ve düşüncesizce yalnız kalmak. İnsan büyük bir galaksi olmak ister, küçük ve önemsiz bir nokta olacağına. Evrenler genişliğinde ihtimallerdeki zihni verimli kullanabilmek meziyet. Haz alabilmek de... Fakat bütün bunları gerçekleştirebilen bir deha, çevresine de zevk verebiliyorsa eğer o bir bitkidir, polenlerini arılara taşıtarak çoğalan ve üremek için feda eden. Bir bitki binlerce başka bitkiyi dölleyebileceği gibi insan zekası da binlerce başka zekayı ...

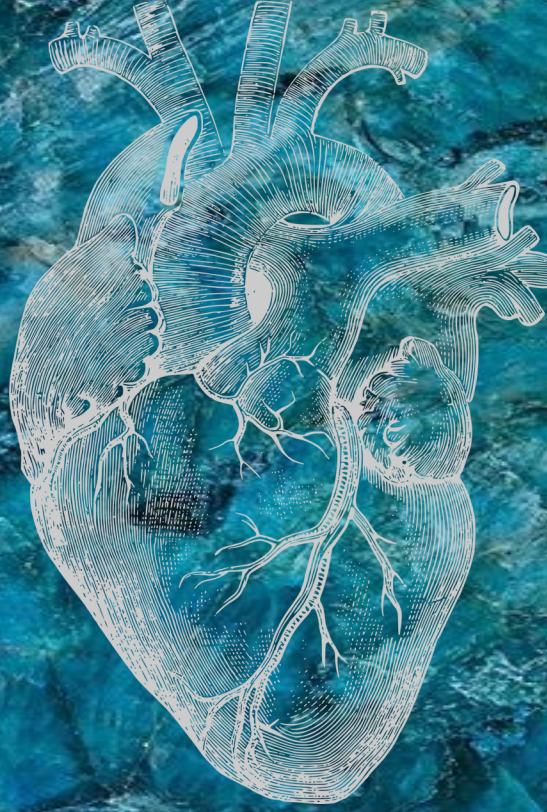
Onur Can Bakanoğlu

SANTIAGO

● deneme

VE BEN

NAZ YETİŞ

Kendi hayatımızı aldığımız kararlar ile çizdiğimiz inananlardanım. Ayrıca yaşımın genç olmasına rağmen yaşadığım tecrübelerle dayanarak söylemeliyim ki önemli bir şey varsa eğer o da 'şu an'dır. Ne geçmiş ne de gelecek... Tam şu an. Buna dayanarak da hayat felsefemi 'carpediem' yani anı yaşa olarak adlandırabiliriz. Çünkü aksini yaptığında hayatın bana hem gelecek kaygısı hem de geçmiş keşkeleri dışında bir şey katmadığını, sırf bunları düşünerek anı kaçırdığımı fark ettim. Ne yazık ki zamanı geri alabilmek gibi bir şansımız olmadığı gibi sırf bunu için geçmişin güzel anılarına takılıp anı kaçırıyoruz çoğu zaman. Oysaki hayat sürprizlerle dolu. Kitaba gelecek olursak da Santiago'nun o anı düşünerek aldığı kararlar ve gördüğü şeyin bir rüya olmasına rağmen vazgeçmeyip bu yolda ilerlemesi beni hem çok etkiledi hem de kendimle özleştirdi. Aynı zamanda kişisel menkıbesini bulmak için kendi kararlarıyla ilerleyip kendi hayatını çizdiğini düşünüyorum. Ki bu şekilde bakacak olursak bu da bir ortak noktamız sayılır. Ayrıca kitabı tekrar gözden geçirdiğimde birçok yerin altının çizili olduğunu görüyorum. Özellikle de 'İnsanların kendi yargılarını seçmekten yoksun bulundukları ve sonunda da dünyanın en büyük yalanına inandığı söyleniyor.' İşte tam olarak bu cümle kitaptan çok etkilenmemi sağlıyor. Çünkü içinde hayat felsefemi barındırıyor. Bunun dışında kitapta buna benzer bir sürü hayat dersinin olması da benim kitabı daha çok beğenmemi sağlayan yönlerden.

SANTIAGO

VE BEN

NAZ YETİŞ

İkinci bir beğendiğim şey ise kitapta geçen ‘Evrenin ruhu’ tabiri. Bu tabire göre evrenden bir şeyi bütün kalbinizle istediğimiz zaman evrenin ruhuna daha yakın olduğumuz anlatılıyor ki ben de buna inananlardanım. Bundan dolayı kitap en azından bende üzerinde düşünülmesi ve ders alınması gereken bir eki bıraktı. Aynı zamanda yazarın dilini çok akıcı ve anlaşılır buldum. Vermek istediği dersi okuyucuların üzerine yansıtmakta yaptığı nokta atışlar sayesinde gayet başarılı buldum. Kitabın karakteri Santiago ile ise tabii ki uyuşmayan birçok yanımda var. Örneğin çölde rastladığı kızı kişisel menkıbesi üzerine bırakması , geri dönmeme ihtimali düşünülürse, riskli ve benim cesaret edemeyeceğim düzeyde bir karar. Öteki yandan daha yeni vahada tanıştığım bir simyacıya güvenip çölü aşar mıydım şüpheli doğrusu. Santiago’nun kişisel menkıbesi için yaptığı bu şeyler ve hayatının buna göre şekillenmesi beni çok etkiledi çünkü bu şekilde kendi hayat felsefemin doğru olduğu konusunda bir kez daha emin oldum.

SANTIAGO

VE BEN

NAZ YETİŞ

‘İnsanları yaşamımızın bir parçası saydıkça onlar da bizim yaşamımızı değiştirmeye kalkışır. Eğer biz görmek istedikleri gibi değilsek hoşnut olmazlar, canları sıkılır. Çünkü efendim, herkes bizim nasıl yaşamamız gerektiğini elfi elfine bilmediğini sanır.’

Bunun dışında kitapta geçen ‘İnsanları yaşamımızın bir parçası saydıkça onlar da bizim yaşamımızı değiştirmeye kalkışır. Eğer biz görmek istedikleri gibi değilsek hoşnut olmazlar, canları sıkılır. Çünkü efendim, herkes bizim nasıl yaşamamız gerektiğini elfi elfine bilmediğini sanır.’ sözü yine benim hayata karşı bakışımı etkin bir derecede etkileyen ve hayatta aldığım kararların doğruluğundan emin olmamı sağlayan bir cümle oldu. Çünkü yazarın ifadesine tamamen katılıyorum. Bana göre bir insanı hayatımızın bir parçası yaptığımızda bu o kişinin bizim aldığımız kararlara karışmasını ve onları değiştirmek hakkını verdiğimiz göstermez. Eğer bizi kendi görmek istedikleri şekle sokarlarsa ortada kendi benliğimize dair bir şey kalır mı? Sanmıyorum. Eğer biri benim hayatımda olacaksa bu gerçek beni sevdiği için olmalı, sokmaya çalıştığı kalıba uydurmak için değil. Yazımın sonuna gelirken yazarın kurduğu felsefi cümleleri ve Santiago’nun hayat felsefelerinin çoğundan derinden etkilendim ve hayatımda uygulamaya koyuldum.

Naz Yetiş

●deneme

Uzun yolların ince asmalar ile kaplandığı bir şehirde insanların hayatları asmalara benziyordu uzun ve çileli bir yolculuk. Yolların zamanla zedelendiği gibi şehir de zamanla zedeleniyordu .

Yenilenmesi gerekiyordu uzun yolların için insanların ölü hücrelerinin tazelenmesi gerektiği gibi. Bazıları için de bu yolar çıkmaz sokaklara hapsediyordu insanları; imkansız aşklara ,imkansız dertlere... Yollar yılana benzetilir edebiyatta kıvrıla kıvrıla gidildiği için. yollar ki bizi en çok yıpratandı: Gurbete giden yollar, sevgiliden ayıran yollar. Yıpranmak insanlara göre ikiye ayrılıyordu: bedenen ve ruhen. Bazen bir şarkı çalar geçtiğin yolda ruhun okşanır ve yolculuğun nasıl geçtiğini anlamazsın. Bazen de tam tersi olur zaman yollara hançer saplar, gidemez hareket edemez olursun. Cayır cayır yakar seni kabaran alevlerin içine hapseder seni taze dökülmüş dumanı tüten, katran karası asfalt yollar. Sıcak ve pürüzsüz... Her şehre giden farklı yollar vardır; insanı bazen acıtır bazen ise bulutların üstüne çıkartır. Yollar hayatımızı değiştirecek kapılara yer açar keşkeleri ,amaları ortaya çıkartır çünkü yanlışlar doğruları yüceltir. İnsanın hayata dönüm noktası olan yollar: doğum , yaşam ve ölüm...

GENÇ KALEMLER
**GEZEN
KALEMLER**

UĞUR KOLEJİ

Sonbaharın son günleri cumartesiye pazara bağlayan gece çıktık Atatürk'ün izinde Balkanlar yolculuğumuza. Gece ilerledikçe heyecan ve merak yerini yavaş yavaş uykuya bıraktı. İlk durak Kavala idi. Kavala küçük tatlı bir kasabaydı, her yer rengarenk. Yolda bir tabela gördük. Tabelada Kıbrıs'ın bir kısmı kırmızıya boyanmış, üstünde "Kıbrıs'ı hatırla!" yazıyordu. Bunun hikayesi şöyle: Kıbrıs'ı işgal eden Yunanlılar Türklerin Kıbrıs'ta işgalci olduğunu iddia ediyorlar. Aksine biz 1974 Kıbrıs Barış Harekati'nda Kıbrıs'a yardım için askerlerimizi göndermiştik. Neyse... Kahvaltımızı Kavala'da yaptıktan sonra tekrar yola çıktık. İki saatlik yolculuktan sonra Atatürk'ün dünyaya gözlerini açtığı Selanik'teydik. Selanik Yunanistan'ın daha ön planda olan bir şehri olsa da birçoğumuz Kavala'nın daha güzel, neşeli bir şehir olduğunda hemfikir olduk. Otobüsle kısa bir tur yaptıktan Selanik'in ziyaret edilen yerlerinin başında gelen Bizans Döneminden kalma Aya Dimitri Kilisesi'ne gittik. Eskiden Kasımiye Camii olarak geçen kilise hepimizin ilgisini çekmişti. Kiliseden sonra herkesin heyecanla beklediği Atatürk'ün doğduğu eve geldik. İçeride tur rehberini ilgiyle dinlerken etrafı inceliyorduk. Atatürk'ün balmumu heykelini gördüğümüzde hepimiz çok heyecanlandık ve duygulandık adeta gerçek gibiydi. Buradan yoğun duygularımızla ayrıldıktan sonra tekneyle küçük bir tura çıktık Ege Deniz'i'nde. Tekneden, adını Yunan filozofu Aristo'dan almış Aristoteles Meydanı'nı, Balkanlar savaşıdan önce Osmanlı'nın olan fakat savaştan sonra Yunanlıların eline geçince beyaza boyanmış sembolik kule, Beyaz Kule'yi ve daha birçok tarihi yeri gördük, hikayelerini öğrendik. Otele geldiğimizde ilk günün yorgunluğuyla odalarımıza dağıldık.

Ertesi gün erkenden uyanıp kahvaltılarımızı yaptıktan sonra Makedonya'ya doğru yola çıktık. Makedonya'da ilk durağımız Manastır oldu. Manastır'da Atatürk'ün bitirmiş olduğu Manastır Askeri İdadisi'ni ziyaret ettik. Okulun her yerini hayranlıkla gezdik, Atatürk'ün çıktığı basamaklardan çıktık. İdadi'den ayrıldıktan sonra Avrupa'nın en eski ve en derin gölü olan Ohrid Gölü'ne ev sahipliği yapan Ohri şehrine vardık. Tam güneşin battığı sıralar Ohrid Gölü'nün manzarası hepimizi büyülemişti. Gölden ayrıldıktan sonra Ohri Meydanı'nı gezdik. Küçük ve samimi bir yerdi Ohri. Geçirdiğimiz bir güzel günden sonra otele doğru yola çıktık.

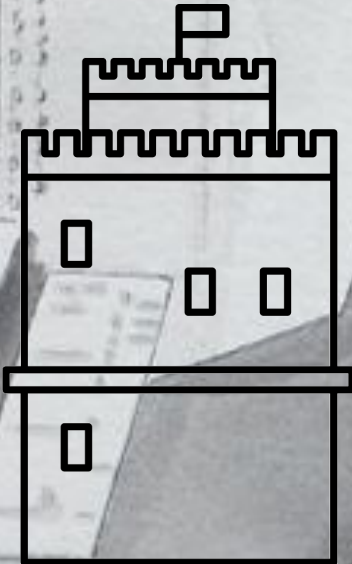
Sonraki sabah bavullarımızı toparlayıp tekrar yola koyulduk. Şimdiki durağımız Balkanların en güzel şehirlerinden biri olan Üsküp'tü. Üsküp'e vardığımızda gördüğümüz büyük heykeller ilgimizi çekmişti en çok. Üsküp'te Vardar Nehri'nin ayrılmış olduğu iki yakayı birleştiren Osmanlı köprüsü Taşköprü'den geçtik. Kendimizi yabancı hissetmemiştik burada çünkü nüfusun çoğunun Türk olduğu bir yerdeydik. Üsküp'ten ayrıldıktan sonra son durağımız Bulgaristan'a gitmek üzere yola çıktık. Yol ilerledikçe yavaş yavaş kar görünmeye başladı yol kenarında. Bulgaristan'ın başkenti Sofya'ya geldiğimiz habercisiydi artan kar ve soğuyan hava.

Son gün otelden ayrıldıktan sonra Sofya'da küçük bir şehir turuna çıktık. Turda en çok ilgimizi çeken yer Alexander Nevski Katedrali olmuştu. Katedralin üstünde bulunan haç Osmanlı-Rus savaşında ölen Rus askerleri anısına tamamen altın kaplanmış. Şehir turundan sonra İstanbul'a doğru yola çıktık.

Üç farklı ülke gezdik, üç farklı kültüre tanıklık ettik üç günde. Gezinin bitmemesini istedik hepimiz, keşke birkaç gün daha olsaydı diye geçirdik içimizden. İyi ki gelmişiz demeyen kalmamıştı kanımca.

Hepimiz için farklı ve eğlenceli geçen bi tatil olmuştu. Yeni arkadaşlıklar, unutulmayacak anılar edindik yolculuğumuzda. Aklımızdan son geçenler 'Bir dahaki yolculuk nereye?' idi...

Bosna işte. Dünyanın ne olduğuna dönüp bakmadığı, insanların neler ve nasıl yaşadıkları merak edilmeyen, bütün Avrupa'nın zamanında neler oluyor diye kafasını bile çevirip bakmadığı, soğuşun, sessizliğin, yalnızlığın içine gömülmüş, dağların ve ormanların ülkenin her yanını korumaya çalıştığı ama bunu başaramadığı yer. Her yer kurşun izi, kan izi olmuş sokaklar hala barut kokuyor. Sevdiği kişi tarafından terk edildikten sonra hayata dair yaşamının bir anlamı olmadığına inanan ve içine kapanan genç gibi sessiz, sakın ve huzursuz. Gezmeye gittiğimiz ilk gün şehrin her yanında bir tuhaflik olduğunu seziyorsunuz. Belki kendi ülkem farklı olduğu için durumu yadırgadım fakat etraf gerektiğinden fazla sessiz ve içine gömülü duruyor. Gezimizin ilk günü Travnik Kalesini ziyarete gittik. Kalenin en tepesinden dağların ve kırmızı-sarı ağaçların kapladığı ormanların arasından şehrin hepsi görünüyor. Tepesine çıktığımda herkesin tepeyi gezdikten sonra aşağı inmesini bekledim çünkü bir şey o tepeden bakınca gitmemi engelliyordu. Hava çok ağır bir sisle kaplanmıştı. Sisler gittikçe dağları içine alıyor ve etrafı sessiz bir şekilde cinayet işleyen bir katil gibi öldürmeye çalışıyordu. Herkes aşağı inerken yağmur başladı. Tepede kalıp yağmurun ve sisin bütün şehri öldürüşünü izledim. Gitmem gerekiyordu. Gezi devam ediyordu sonuçta. Bu cinayetin bitmesini sonuna kadar izleyemeyeceğimden korktum. Galiba birinin öldürülmesinden haz alıyordum. İlk defa bir cinayet galiba içime huzur veriyordu. Yavaş yavaş aşağı zorunlu olarak indim. Moralim biraz daha kalamadığıma bozulmuştu fakat sonradan anlayacaktım ki bu cinayet hiçbir zaman bitmiyordu.

Bütün yolların kenarlarında mezarlıklar var. En başta durumu bir gelenek veya eskiden gelen bir şey zannetmiştim ama hikayeyi öğrendikçe durumun aslında ne kadar acı olduğunu öğrendim. Durum o zaman çok rahatsız edici ve insan ruhunu bunalıtıcı bir durum alıyor. Bütün yol kenarlarında mezarlık olmasının sebebi 92'de başlayan savaşın 95'e kadar bitmemesinin sonucu. 110.000'den fazla insan hayatını kaybetti. Ülkenin de yüzölçümü çok geniş olmadığı için ve yer şekillerinin engebeli olmasından dolayı insanlar ölümlerini koyacak yer bulamamışlar. Kimse yardım etmemiş, kimse kafasını çevirmemiş, kimse durumu ciddiye almamış. Kimse ama kimse insanların kemiklerine kadar yakılmasını, sıra sıra duvarlara dizilip kurşundan geçirilmesini, keskin nişancılardan oyun için insan avı oynamalarını, her yere kurşun sıkılmadan bırakılmasını ciddiye almamış. Şehirde cinayet çoktan işlenmiş zaten. Soykırım yapılmış zaten. Ben ise neden hala huzur bulduğumu anlayamıyordum.

**BOSNA
HERSEK:
HUZURLU
KORKU**

İnsanlar öyle çok sıcakkanlı değiller. Hatta çoğu hala gülmüyor. Lokantalarda, dışarıda, çarşıda kimsenin güldüğünü görmedim. Mutsuzlar. Çok mutsuzlar çünkü şimdi-ki ailelerin en yakın akrabaları, tanıdıkları sadece 20 yıl önce göçüp gitmiş bu dünyadan. İçlerinden bir şey yapmak gelmiyor gibi. Herkes hayatından bezmiş, bıkmış ve usanmış gibi. Onların yaşadıklarını kendi ülkelerini yani gerçek anlamda toprakları da yaşamış gibi. O toprak sanki her bomba düşüşünde bir insan gibi tepki vermiş ve bıkmış bundan artık. Bombalar... Bosnalıların en nefret ettikleri şey. En korktukları şey... Orada, halkın kendi arasında bir özdeyiş gibi bir cümle var. "Her şeyin üstesinden geliriz yeter ki bomba atmasınlar". Artık çektikleri acıları somut bir hale, bombaya bürümüşler. Artık acıları duygu olmaktan çıkmış artık bir nesne olmuş. Hayatlarını ele geçirmiş. En kötüsü de bu ya... Acı çekmek değil de onunla yaşamak.

Pek tabii bu kadar olumsuzluğun yanında elbette güzel, olumlu ve anlatılması gereken çok şey var. Tarihi dokusu, evleri, doğası... Hiçbir yerde görmediğim bir güzellikte. En başta anlattığım o huzuru sadece cinayet değil doğa da sağlıyor. Doğanın kendisi de

sessizliği de sizi birkaç dakika da olsa gözünüzü kapatma ihtiyacı hissettiriyor. Kırmızı-sarı yapraklı ormanların ülkenin her tarafını sarıışı ve o ormanların üstüne çöken her daim sis, kafanızın içini anında boşaltıp kendi düşüncelerinizle baş başa bırakıyor. Bizimkiler de çok iz bırakmış oraya. Hatta ülke şehirlerinin çoğu ismi Türkçe kökenli. Mesela; başkentin ismi olan "Sarajevo", "Saray" ve "ova" kelimelerinin birleşiminden

oluşuyor. Sarayova anlamına gelen isim Osmanlı zamanında merkez sarayın bulunduğu yer anlamına geliyor. "Çitluk" ismi ise "çiftlik" diye okunuyor ve ismi gerçekten oradan geliyor. Tabii Osmanlı'nın etkisi altında kalan ülke hala daha bu izleri üzerinde taşımaya devam ediyor. Osmanlı Kalesi, çarşısı ve çoğu Osmanlı mimarisi yerinde duruyor halen. Mesela "Plava Voda" adlı küçük akarsudan Fatih Sultan Mehmet'in su içtiği söylenir. Başka bir örnek ise meşhur "Mostar Köprüsü" Mimar Sinan'ın öğrencisi Mimar Hayreddin tarafından yapılmıştır. 93 yılında savaş sırasında yıkılan köprü daha sonra UNESCO tarafından koruma altına alınmış ve yeniden inşa edilmiştir. O köprünün büyüklüğü hali asla unutulmaz bir görüntü akşamları.

**BOSNA
HERSEK:
HUZURLU
KORKU**

Bosna Hersek. Unuttuğumuz, kaybettiğimiz, kan ve acı dolu, savaşın izlerinin hâlâ daha geçmediği yer. Sessiz, sakın, içine kapanık ve bu dünyadan çok uzak. Bir ülkenin toplumu mutsuz ise onların savaşı hala devam ediyor demektir. Belki silaha, tüfeğe karşı değil ama hala ayakta kalmaya karşı savaşları devam ediyor.

**BOSNA
HERSEK:
HUZURLU
KORKU**

Devrim Ali Demir

SOSYAL Kalemler

Uğur'lu mezunlar

Ayça Yapar/ avukat

Röportaj

Esin: Hangi sene mezun olmuştun?

Ayça: Tam hatırlamıyorum fakat 2008 veya 2009 olması lazım.

E: Okuduğun üniversite ve bölüm?

A: Bahçeşehir Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdim.

E: Başarıya nasıl ulaşıldı?

A: Çalışarak tabii ki de. Sınav sistemimiz sağ olsun, sürekli sınavlara çalışarak.

E: Uğur Koleji'nin en büyük katkısı ne oldu sana?

A: Yani... Lise ortamından ziyade bir aile ortamı vardı orada gerçekten. Kadrolaşmış bir hoca, eğitimci sınıfı vardı, bu da insana yalnız hissettirmiyordu bu süreçte. Uğur Koleji "biz bir aileyiz" derdi her zaman. Gerçekten de onu öğrencilerine hissettirirdi.

E: Şu an hangi pozisyonda bulunuyorsun?

A: Avukat olarak bir hukuk bürosunda çalışmaktayım.

E: Liselilere tavsiyen nedir?

A: Yani tabi üniversite de insanın hayatının eğlenceli yıllarından biri ama hani lisedeki gibi bir aile ortamı sınıf ortamı olmuyor. Onun tadını çıkarırsınlar istiyorum. Tabi sınavlara çalışmak önemli, eğitim sistemimiz

tamamen buna odaklanmış vaziyette olduğu için ama biraz da yaşadıkları senelerin yaşadıkları yaşların kıymetini bilerek eğlenerek güzel vakit geçirerek yaşamalarını tavsiye ediyorum. Hiçbir şey için geç değil o sınavı kazanmasan da seneye, sonraki seneye kazanırsın bir iki sene geç başlarsın bunlar kayıp olarak görülmemeli bence.

E: En son okuduğun kitap ve en son izlediğin film?

A: En son okuduğum Ömer Seyfettin'in karışık hikayelerinin olduğu bir kitap okumuştum. En son Ayla filmini izledim.

E: Öğrencilik hayatın nasıl geçmişti? Zorlu muydu, kolay mıydı, sıkıcı mıydı?

A: Kurallara çok uyan bir kızdım ben. Ödevleri yapmadığım, sınavlara çalışmadığım çok nadirdi. Kendi bir öz disiplinim vardı. Genellikle kurallara uyan bir öğrenciydim. O şekilde geçti ama tabi kendimi hırpalamadan, yıpratmadan yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışarak güzel bir vakit geçirdim.

E: Şu an öğrenci olsan neyi yapardın ve neyi yapmazdın?

A: Güzel soru. Neyi yapmazdım... Belki biraz daha lisenin keyfini çıkarmaya çalışırdım. Bazı sınavlar için gerçekten sabahladığım oldu, yıprandığım, psikolojik olarak zorlandığım oldu. Biraz daha kendimi o açıdan rahatlatmaya çalışırdım herhalde.

E: Peki sence kendini daha az zorlasaydın şu an olduğun durumda daha aşağıda bir yerde olur muydun?

A: Olabilirdim de bu bir risk.

Şimdi bir oyun gibi bir şey oynayacağız. Sana bir kelime söyleyeceğim ve aklına gelen ilk şeyi söyleyeceksin, saçma olsa bile. Başlıyorum, okul.

E: Kitap?

A: Genelde kütüphanemde bulunan, okuduğum tüm kitaplar.

E: Çalışmak?

A: Çalışmak... Mesela şu an iş hayatı değil de nedense üniversitede sınavlara çalıştığım dönem aklıma geliyor.

Ayça Yapar

E: Üniversite?

A: Kendini keşfettiğin yıllar.

E: Hukuk?

A: Hukuk... Çok bilinmeyenli bir denklem yani.

E: Adalet?

A: Tabi, herkesin düşlediği bir kavram şu anda.

E: Yolculuk?

A: Araba yolculuğu aklıma geldi.

E: 10 yıl sonra kendini nerede görüyorsun?

A: Umarım kendimi mutlu, başarılı sevdikleriyle birlikte sağlıklı bir insan olarak bulurum.

E: 10 sene önce biri sana şu anki durumunu söylese tepkin ne olurdu?

A: 10 sene önce 17 yaşında oluyorum. Şaşırdım ya çünkü arada 10 sene var yani. Şaşırdım. Bir de o dönemler ne okuyacağıma dair bir fikrim yoktu. Son ana kadar çok kararsızdım.

E: Uğur Koleji'nde yaşadığın unutamadığın bir anın var mı? Öğretmenlerle olur, arkadaşlarınla olur.

A: Vallahi, çok şımarık sınıflardı bizim dönemdekiler. Öğretmenleri çok çileden çıkarırlardı. Hele hazırlık dönemi gerçekten düşündükçe insan biraz gülüyor biraz utanıyor. Aklıma direk ilk hazırlık dönemindeki civıltı geliyor. İnsan yaş aldıkça biraz ciddileşiyor tabi.

E: Şuben ve okul numaran neydi?

***A: Nereden bileyim.
Asla hatırlamam.***

Uğur'lu mezunlar

Uğur Yapar/ Endüstri mühendisi

Esin: Bitirdiğin üniversite ve bölümü?

Uğur: İstanbul Bilgi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği, temmuz 2017'de mezun oldum.

E: Başarıya nasıl ulaştın?

U: Başarıya ulaşmak her insan için farklı yollardan geçmektir. Benim için öncelikle kendinizi adanmanız lazım. Ben hırslı biriyim ve bir şeyleri elde etmek için çalışmayı severim. Çok iyi bir öğrenci olduğum söylenemez ama hırslım ve azmim sayesinde başarıya ulaştım.

E: Uğur Koleji'nin sana en büyük katkısı ne oldu?

U: Ben mezun olalı on seneye yakın bir süre oldu, sizin imkanlarınız ve okulun sağladıkları daha çok ama bizim zamanımızda da verilen eğitim kalitesi, hocaların aile bireyi olarak yaklaşımından ve sağladığı imkanlardan dolayı çok katkısı oldu. Özellikle İngilizce konusunu belirtmek istiyorum. Şu anki İngilizce'min altyapılarının tamamı orada atıldı ve ben de bir şeyleri başardığımı görünce bunun üstüne koyarak ilerledim.

E: Şu anda bulunduğun pozisyon?

U: Yeni bir mezun olarak ülkemizin ekonomik durumunu da göz önünde bulundurduğumuz da işsizler ordusunda bir bireyim.

E: Liselilere tavsiyeler?

U: Öncelikle size söylenen "üniversiteye kapağı at ondan sonra kafan rahat" cümlesi ve benzerleri yalan. Çünkü şu an bile insan yapısı ve yaşınız gereği sorumluluktan kaçma eğiliminiz var. Üniversitede daha kişiliğiniz oturmadan size inanılmaz bir özgürlük sağlanıyor. İsteddiğiniz derse girip istemediğinize girmiyorsunuz. Üniversitenin asıl zorluğu bu. Okulunuzun ne zaman başlayıp biteceği, ders programları hayatınızı kolaylaştıran şeyler. Hayatınızın bir sonraki aşamasında bunlar olmadığında tamamen özgür oluyorsunuz ve bunu nasıl kullanacağınızı size bağlı. Bunu hem sosyal çevrenizi genişletecek hem de derslere vakit ayırabilecek şekilde kullanırsanız üniversiteyi kaliteli bir şekilde geçirebilirsiniz. Derslerinizden cayarsanız okulunuz uzar.

E: En son okuduğun kitap, en son izlediğin film?

U: Kitap: The Goal, film: Justice League

E: Öğrencilik hayatın nasıl geçti? Neyi yapmazdın, neyi yapardın?

U: Üniversitenin ilk senesinin dersleri liseyle benzer olduğu için diyorsunuz ki aa üniversite ne kadar kolay. Bu aldanmaya kapılanlar ikinci ve üçüncü sınıfta zorluğun ciddi şekilde artmasıyla zorluğu atlatabilirse öğrencilik hayatı çok iyi geçer. Ben bahsettiğim birinci sınıfın kolaylığına kapılıp sonra tökezleyenlerdendim, ve okulum bir sene uzadı. Şu anki aklım olsa öyle bir şey yapmazdım çünkü bir sene daha, gördüğün dersleri görmek sıkıcı bir şey. Sınıftaki insanların değişip hocanın aynı kalıp aynı konuyu aynı şekilde anlatması katlanılamaz oluyor. Benimle başlayıp hala okumaya çalışan arkadaşlarım var. Onun dışında derece yapabilir veya erasmusa gidebilirdim ama erasmus da okulu belli bir süre uzatıyor.

Uğur Yapar

U: Gelmedi hiçbir şey.

E: Birkaç kelime söyleyeceğim ve aklına gelen ilk şeyi söyleyeceksin, saçma olsa bile. Başlıyorum okul?

U: Gelmedi hiçbir şey.

E: Kitap?

U: Roman

E: Çalışmak?

U: Başarmak

E: Üniversite?

U: Eğlence

E: Adalet?

U: Gerekli olan şey

E: Endüstri?

U: Planlama

E: Mühendislik?

U: Zor

E: 10 yıl sonra kendini nerede görüyorsun?

U: Kendimi kurumsal bir firmada direktörlük ya da müdür konumunda kendi ekibimle güzel bir ortam oluşturup Ar-Ge (araştırma geliştirme) alanında çalışmak hedefliyorum çünkü bu, Türkiye’de eksik olan bir faktör. Sadece Ür-Ge denilen bir sistem var ülkemizde. Bu da üretim geliştirme yani biz üretimimizi nasıl daha hızlı yaparız, nasıl daha az maliyet yaparız ve nasıl daha çok kâr ederizle ilgileniyor.

E: 10 sene önce şu anki konumunda olacağını söyleseler tepkin ne olurdu?

U: Benim lise boyunca bir meslek hayalim yoktu. Ne olmak istiyorsun diye sorarlardı ben daha karar vermedim derdim. Her tarafa çok yakındım. Eğer 10 sene önce öyle bir şey söylense olabilir derdim.

E: Uğur Koleji’yle ilgili unutamadığın bir anı?

U: Biz cidden okul sınavlarında en iyi notları çıkaran Fen-A sınıfıydık. Bir gün müdür dersi bölüp gelip hepimize çalışmalarımız ve soruna veya şikayete yol açmadığımız için teşekkür etmişti.

Edebiyat aslında bir yolculuktur. İnsan zihninin zaman, mekan, kültür, dil, ilim ve hayat ülkesine yolculuğu... Duygu ve düşüncelerin söz vasıtası ile dış dünyaya gerçekleştirdiği esrarengiz seyahat...

Hava aydınlık fakat fotoğrafın yarısı karanlık. İnsanlar yolculuklarını unutmuş toplumun kargaşası içerisinde derin bir uykuya dalmışçasına ilerliyor ve zaman içerisinde yolculuğun aslını unutuyorlar. Çünkü hayat bir kitap gibidir, gezip göremeyenler hep aynı sayfayı okur bu nedenle de yolculuğun aslını hiçbir zaman hatırlayamazlar.

Yolculuk nedir? Yolculuk bazıları için sadece bir yere gitmektir. Bazıları için ise kendi hayallerinde derin bir yolculuğa çıkmak, bilmediği bir yere gitmek, bilmediği bir yönünü keşfetmektir.

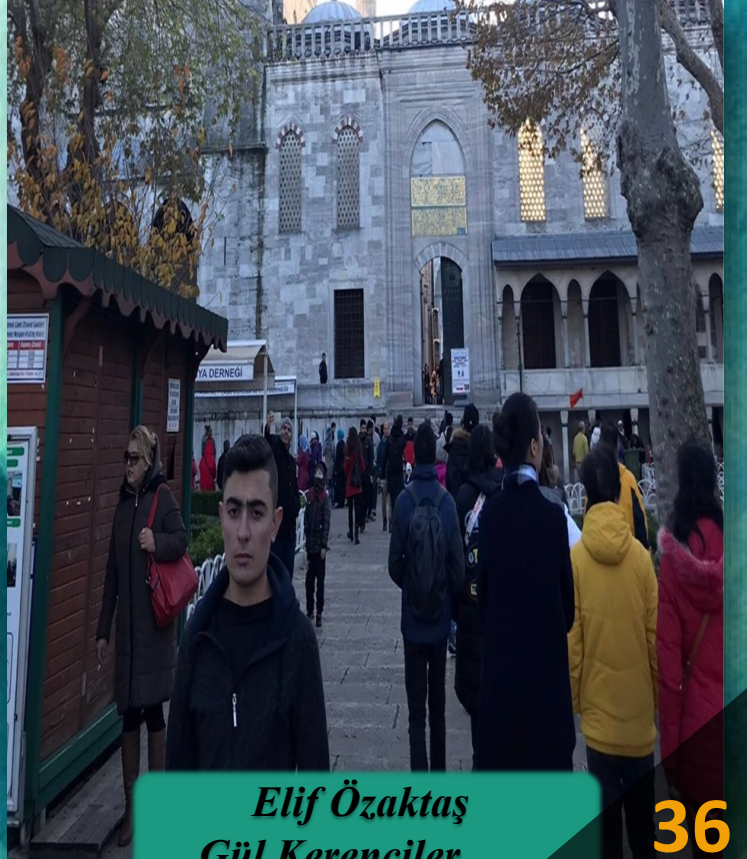

Önce kapalı çarşılara ilgi azaldı. Ardından büyük alışveriş merkezleri onların yerini aldı. İstanbul önemli mekanlarını birer birer kaybetti. Kapalı çarşıları da artık bir yolculuğun içerisindeydi. Yavaş yavaş yerini alışveriş merkezlerine bıraktı.

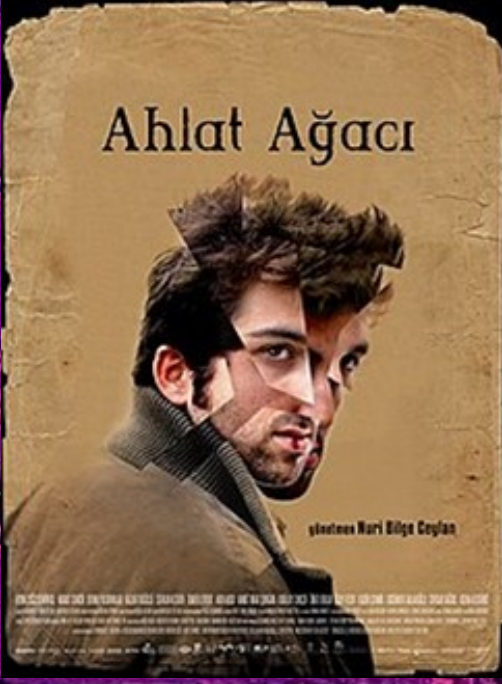

Bir sürü şey yoldadır aslında. Gelecek üzüntüler, mutluluklar, heyecanlar... Bu yolun sonunda bilmeden kendimiz karar veririz başımıza ne geleceğine ama sonuçları ne kadar iyi yada kötü olursa olsun asla bu yoldan şaşmamalı, pes etmemeliyiz....

Fotoğraf Yorumları

*Elif Özaktaş
Gül Kerenciler*

Ahlat Ağacı, yönetmenliğini Nuri Bilge Ceylan'ın gerçekleştirdiği dram türünde bir sinema filmidir.

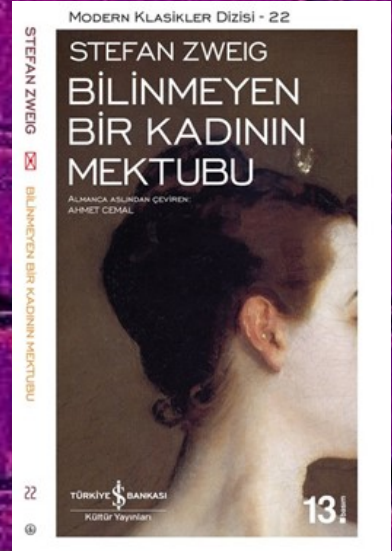
İlk gösterimi 71. Cannes Film Festivali'nde gerçekleştiren film, doğduğu kasabaya dönüp yazdığı kitabı basturacak parayı toplamaya çalışan fakat babasının borçlarıyla karşılaşan bir gencin hikâyesini konu edinmektedir.

Müzikal tarihin perdesi, Hacivat'ın perde gazeliyle açılıyor. İlk tiyatro eserleri, günümüz ve eski oyunlarımızın eleştirileri, kantolar, operalar, ithal müzikaller, şan tiyatrosu müzikalleri ve niceleri..

Eskiye anlatırken, ülkemizin müzikal tarihinin, siyasi tarihiyle hercümerç olduğunun acı gerçeğini de araya tatlı bir şekilde sıkıştırarak seyirciye yansıtan müzikal tiyatro Cingilli, Bakırköy Belediye Tiyatroları'nın izlenmeye değer oyunlarından biri.

AJANDA
ELBİNYA ŞENTÜRK

Stefan Zweig tarafından 1920'li yılların ilk yarısında kaleme alınmıştır.

Bir kadının hayatı boyunca sevmiş olduğu erkek için kaleme aldığı mektupların aslında adı yoktur. Onca yazılan mektubun başında tek bir hitap vardır: "Sana, beni asla tanımamış olan sana." Kadın büyük tutkusunu hep bir "Bilinmeyen" olarak, yani tek başına yaşamaya razıdır, bu aşk öyküsünde "Taraflar." değil, sadece tek bir "Taraflar." vardır. Peki ya böylesine, gerçek anlamda aşk denilebilir mi?

ADAMLAR

"Eski Dostum Tankla Gelmiş" albümüyle dikkat çeken Adamlar, sevilen şarkılarıyla 21 Haziran'da Moda Kayıkhanesi sahnesinde...

DUMAN

Duman, 9 Haziran'da Dorock XL sahnesinde müzikseverlerle buluşuyor.

"Dolu Kadehi Ters Tut" 13 Haziran Çarşamba IF Performance Hall Beşiktaş sahnesinde!

DİSKOGRAFI

can Bonomo

Can Bonomo, 9 Haziran Cumartesi IF Performance Hall Beşiktaş sahnesinde!

Antalya Sabahları

Kendimi bildim bileli çok hızlı geçti yaşamım. Ne tam bir evim, ne de 'Evet ben buraya aitim' dediğim bir nokta. Şikayetçi değilim. Sebebi benim bunları söyleyecek birçok nokatmın olmasıydı. Ama yetmedi yine insani duygulara... Tekrar tekrar kendimi çok uzaklara ait hissettim. Bunları neden yazıyorum? Çünkü sizlere anlatacağım kokuyu anlamanızı değil hissetmenizi isteyeceğim. Belki biraz duygusal, belki biraz acınası... Ancak bu koku benim için her zaman özgürlük ve özgünlük ifade ederdi. Küçükken ya 'Aile' bireylerimden birini görmek ya da okula gitmek için çıkardım yola sabah erkenden. Antalya'nın kelime anlamıdır gün doğumundan biraz önceki vakit, özgür hissettirir, kimse görmez, kimse duymaz, kimse olmaz... Bomboş sokaklar şehri benim için özgür kılar. Eğer bir şehirde gün doğumu öncesi sokağa çıkmamışsam sevemem o şehri. Garip bir özgüven veriyor o sessizlik insana, huzur veriyor. Seni seninle yalnız bırakarak 'gerçek' seni sahneye atıyor. Bir başka kokuyor Antalya'nın sabahları...

Benim güzel anılarımın çoğu bu kokuyla başlar. Bu koku benim için bir nebze de olsa annem kokar, babam kokar. Eğer bu kokuyu alacak kadar erken kalktıysam alacağım bir sonraki koku araba kokusudur muhtemelen, daha sonra da havaalanlarının o metalik kokusu. Ama benim anılarımın çoğunda bu kokulardan hemen sonra ya anne ya baba kokusu sarar etrafı... Hangi çocuğun en sevdiği saattir 05:45? Benim! Çünkü her zaman ilk uçağa yetişmek için kalkmam gereken saat budur. Burada bunları anlatıyorsam, siz de okuyorsanız yarın bana farklı davranın diye değil, o kokuyu hissedin diye anlatıyorum.

Hep böyle hüznü müdür bu kokunun anısı bende? Tabii ki hayır. Ben en çok bu saatte kitap okumayı severim. Mümkünse bu saatte yürüyüşe çıkarım cumartesileri. Bu kokuda bulurum benliğimi. Nedendir bilinmez, ben kokar o havalarda. Bana beni anlatır her kaldırıma bastığımda oluşan o tok ses. Bana güven verir. 'Ben de buradayım.' Dedirtir bazen. Bazense 'Brn yokum işte.'. bazen bana kızar bu koku 'Yanlış yapıyorsun.', bazen destekler 'En doğru su buydu'.

Budur işte beni, geçmişimi, şimdimi ve geleceğimi saran koku. Antalya sabahları...

*Tamamen öğrenen eller
tarafından hazırlandım!*

GENÇ
KALEMLER

1

**ELLERİMİZİ
KİRLETTİK!**

GENÇ
KALEMLER